

Mijn naam is Marisella, ik ben geboren op Aruba. Ik ben op mijn 13^e verhuisd naar Nederland. Ik ben 51 jaar en dat betekent dat ik inmiddels al 38 jaar in Hoorn woon. Aruba was een voormalig kolonie van Nederland en ik heb altijd een Nederlands paspoort gehad. Ik ben hier omdat Nederland daar was. Ik vind dit belangrijk om te melden voordat ik verder ga met mijn verhaal.

Afgelopen 6 september waren wij bij de gemeente Hoorn om te praten over het rapport Slavernijverleden van Hoorn. Het was heftig.

Ik heb moeten zitten en aanhoren dat het onzin is dat er geld wordt uitgegeven aan het rapport, dat excuses overbodig zijn, dat het lang geleden is en dat wij naar het heden moeten kijken, dat er ook dakloze mensen zijn in Hoorn, dat er moderne slavernij is, dat hoe wij actievoeren tegen het standbeeld van JP Coen weerstand biedt en daarom anders moet, dat men geen kleur ziet en nog meer van dat soort voorbeelden. Allemaal zijn het zogenaamde redenen om het maar niet te hebben over wat er werkelijk aan de hand is namelijk:

Het witte ongemak en gebrek aan kennis over het gedeelde slavernijverleden stagneert vooruitgang, verbinding en de kans om problemen samen op te lossen. Niet het agenderen en benoemen van racisme polariseert maar de witte fragiliteit om voorbij dit ongemak te komen polariseert. Dit witte ongemak en gebrek aan kennis zorgde tijdens de dialoogavond ervoor dat de nazaten van de tot slaafgemaakten niet de ruimte kregen om hun verhaal te vertellen. We werden constant onderbroken. Het witte ongemak was belangrijker dan de feiten die in het rapport stonden en de verhalen die de nazaten geduldig met hen wilden delen. Men beseftte niet eens, dat niet iedereen recht heeft op jouw verhaal en dat je dankbaar mag zijn wanneer iemand hun verhaal met je wilt delen. Daar hadden ze door dit witte ongemak geen oog voor. Verhalen delen zorgt namelijk voor verbinding.

400 jaar is onze voorouders het zwijgen opgelegd, zijn ze verkocht als vee, zijn ze verkracht en vermoord, zijn onze landen gekoloniseerd en leeggeroofd. De achterstand en de systemen die toen in werking zijn gezet werken tot de dag van vandaag nog door. Het is een gedeelte verleden waar de witte Nederlander de vruchten van plukt en de nazaten van de tot slaafgemaakten de belasting voor betalen maar oh wee als wij hierover durven te klagen.

Door deze systemen van ongelijkwaardigheid kon het gebeuren dat ik, een burger van Hoorn, een moeder en oma gecriminaliseerd werd door de burgemeester en de politie van Hoorn. De politie heeft mij na een stoepkrijtactie met milieuvriendelijke krijt verhoord en geïntimideerd. Ik ben daarna door hen aangemeld bij het Veiligheidshuis voor radicalisering en terrorisme terwijl ik nooit in mijn leven een strafbaar feit heb gepleegd, ik ben nooit gearresteerd of veroordeeld. De berichtgeving die volgde in de krant zorgde ervoor dat ik gedooxt, bedreigd en ontslagen werd. Mijn werkgever zei nl: Als de burgemeester aangifte tegen je doet moet je wel iets gedaan hebben. Er was geen ruimte voor wederhoor. Een aangifte die ik trouwens nooit heb ontvangen. Ze beweerden dat wij het standbeeld hadden beklad en vernield wat absoluut niet waar was. Van de aanmelding voor radicalisering en terrorisme kwam ik toevallig achter toen ik meedeed aan een onderzoek van Investico. Toen bleek dat de politie mij 331 keer had opgevraagd en niet alleen mij maar ook mijn familieleden. Niemand die de politie en burgemeester terugfluit. Excuses heb ik ook nooit gehad. Mijn leven is drastisch veranderd, ik woon in een beveiligd huis omdat ik bedreigd word. De rechter heeft gelukkig een aantal bedreigers veroordeeld. Dit allemaal is gebeurd omdat ik mij uitsprak tegen zwarte piet en tegen het standbeeld van JP Coen. De mensen die mij veilig zouden moeten houden zijn de mensen die ik het meeste vrees en toch, toch blijf ik de dialoog aangaan met de gemeente.

Ondanks alles heb ik hoop. Ik zie dat meer mensen net zoals ik beseffen dat wij ook Nederlanders zijn, dat wij ook de vruchten mogen plukken en niet alleen de lasten moeten dragen. Ons verblijf hier is namelijk allang betaald met het bloed, zweet, tranen en levens van onze voorouders. Nederland heeft een schuld bij ons.

Ik heb toch niks gedaan, ik ga geen excuses aanbieden is wat ik vaak hoor van witte mensen. Ik wil dat ze beseffen dat ik niet op individuele excuses uit ben. Ik wil dat de gemeente excuses aanbiedt voor de systemen van ongelijkheid die ze tot de dag van vandaag in stand houden. Ze hebben in Hoorn zelfs van de Gouden Eeuw een marketingtool gemaakt. **Stad van de Gouden Eeuw** was heel lang de handtekening onder e-mails van de gemeente en het eerste wat je zag wanneer je Hoorn binnen reed. Dat dit uitermate pijnlijk is voor sommige mensen interesseerde hen niet, weer werd het economisch belang voorop gezet.

Er moet dus na overleg met de nazaten van de tot slaafgemaakten een zorgvuldig geformuleerd excuus komen met alle respect voor onze voorouders. Dat is een begin voordat wij kunnen praten over herstel. Er is namelijk geen heling zonder herstel.

Wij hebben racisme niet uitgevonden, we houden het niet in stand en profiteren er niet van, waarom zou de oplossing dan alleen bij ons liggen? Toeslagenaffaire, keer op keer misstanden en racisme bij de politie, racisme bij het ministerie van buitenlandse zaken, racistische algoritmes bij het Duo, de kranten staan keer op keer er vol van.

Wanneer ga je leren gemeente Hoorn? Leer van jouw fouten, sta open voor nieuwe adviezen, koester de diversiteit en bouw aan een inclusieve stad. Begin hiermee door niet meer over de mensen te praten maar met de mensen en wees bereid om het witte ongemak opzij te zetten. Wat neemt het van je weg wanneer je oprecht excuses aanbiedt voor het leed waarin jij de hoofdrol hebt gespeeld? Ik weet zeker dat zowel jij als ik dan de verbinding zullen vinden die zo nodig is om samen verder te kunnen.